

opusdei.org

Prelaadi kiri (mai 2009)

”Vaadelgem eelolevatel nädalatel meie Kuningannat, Jeesuse Ema ja meie Ema, kes on Taevas nii Ihu kui Hingega ning nähkem seda Ülestõusmise rõõmu ja suurust”, ütleb piiskop Javier Echevarría selles kirjas.

11.05.2009

Armsaimad: hoidku Jeesus minu tütreid ja poegi!

Selle aasta maikuu jääb täielikult Ülestõusmise perioodi. Kiriku elu maapeal ja taevas on Kristuse Ülestõusmise rõõmust läbi imbunud. See, mida me kõik praegu läbi elame on *gaudium cum pace*.

Loomulikult vaatleme me nendel nädalatel oma Kuningannat, Jeesuse Ema ja meie Ema, kes Ihu ja Hingega Taevasse võeti. Vaadelgem teda "Ülestõusmise rõõmus ja toreduses" Pisarad, mida ta Risti jalamil valas, on muutunud naeratuseks, mida miski ei või kustutada, kuid tema emalik halastus meie vastu jääb muutumatult püsima. Seda kinnitab Neitsi Maarja abistav sekkumine ajaloo jooksul ning Jumalarahva seas ei vaibu kunagi vankumatu usaldus: palve *Memorare* ("Mõtles, oo heldeim Neitsi Maarja") väljendab seda mõtet väga selgelt. Maarja armastab igaühete oma lastest, kusjuures erilist tähelepanu pöörab ta neile, kes sarnaselt tema pojale, kannatavad; ta

armastab neid, lihtsalt sellepärast, et nad on tema lapsed, nii, nagu Kristus seda ristil olles soovis.[1]

Vaadelgem neid Püha Isa sõnu, et võiksime sügavamini Jumalaema austamise tagapõhja mõista ja sellele uut hiilgust anda. Põhjused on selged: Maarja on Jumalaema ja meie Ema. Sellepärast peame hoolitsema, et meie palve Neitsi Maarja poole oleks põlev ja armastav, mis toetub jumaliku nägemuse vundamendile, nagu seda kiriklik õpetus esitab ja selgitab. Meie armastatud Don Alvaro meenutas seda ühes kirjas 1987. aastal, kus ta rääkis, et Maarja emalik ülesanne on täielikult vastavuses Jumala konkreetsete plaanidega "On vaieldamatu tõsiasi, et seal, kus kirik on juurdunud tänu Kristuse armule ja misjonäride ennastohverdavale panusele, on ka kiriku Ema kohalolev.(...) Seetõttu püsib ja suureneb tänutunne Maarja vastu, millest lähtuvad viljakad

maarjaliku vagaduse võsud. Kirik ja Pühakud, kes on nagu helendavad jäljed, mis maa katavad ja millede usk juuri ajab, on märkimisväärne tunnistus sellest. Need annavad kristlaste elule sellise kodususe, mida võib ainult Jumalaema luua".[2]

Tegelikult on see oivaline tõde! Kristlased loovad perekonna – Kiriku -, milles Kristus, kui Esmasündinu on paljude õdede ja vendade keskel ja ei puudu ka Ema, pühim Maarja. Jeesus näitab meile, millist teed peame käima selleks, et võiksime saavutada pühadust, täielikku samastumist Temaga. Ja Maarja innustab meid sellel palverännakul ikka ja jälle, et saavutaksime oma eesmärgi: igavese elu koos Jumalaga ning kõigi inglite ja pühakutega.

Kristlik kunst annab sellele tõeale plastilisuse, sest see toob usklike silmade ette pildi Maarjast, kelle kätel on Jeesuslaps. Tundub, nagu

ütleks Jumalaema meile selle hoiakuga ja selle pilguga: vaata minu poega, sinu vanemat venda ja järgne kõiges tema eeskujule; mine seda teed mööda, mida tema käis, anna, et sinu südames kasvaks igatsus lunastuse järele ning täitku see sinu südame; ole kaastundlik oma õdedele ja vendadele nii, nagu Tema kõikide peale halastas.

Eelseisvatel päevadel teeb lugematu hulk inimesi palverännakuid erinevatesse paikadesse, kus austatakse Jumalaema. Soovist, kohata uuesti Jeesust ja rohkem tema sarnaseks muutuda, järgivad nad püha Josemaría kutset oma tütardele ja poegadele ja paljudele teistele inimestele. Maikuu palverännak, mida tehes on meile eeskujuks meie Asutaja esimesed palverännakud 1935. a. ja mida juba kogu maailmas rõõmuga praktiseeritakse. "Ma respektierin ja hindan kõiki avalikke vagaduse väljendusi, aga ma

soovitan Maarjale, teda kas isiklikult või koos väikese grupiga külastades sellist austust ja vaimustust avaldada – isikliku andumuse vaikuses ja üksinduses".[4]

Sageli on selle palverännaku sihtpunkt kuskil meie peatuspaiga lähedal, võibolla linnas, kus me elame, või meie ümbruskonnas. Mõnikord – ma pean eelkõige silmas haigeid ja invaliide – ei ole võimalik kodust välja minna, kuid ometigi saab ka siis teha palverännaku Jumalaema juurde. Ei ole kõige tähtsam, et me füüsiliselt ühest kohast teise läheksime, vaid et liiguksime edasi sisemiselt – hingega –, et jõuaksime lähemale Maarjale ja Jeesusele.

Paavst Johannes Paulus II osutas, et see, kui kuskil maailmas Maarjat austatakse, teeb ta igal pool eriliselt kohalolevaks. Meile on selge, et Maarjale omistatud pühakodasid on

mitmesuguseid ja neid on lugematu arv. Alustades jumalaema-nurgakestega elumajades ja nišsidega tänavatel, milles on kas Jumalaema pilt või kuju, kuni palvetubade ja kirikuteni, mis on ehitatud Neitsi Maarja auks. Kuid siiski hakkavad silma mõned kohad, kus inimesed eriliselt Jumalaema kohalolekut tunnevad. Need on paigad, kuhu tehakse Maarja-palverännakuid. "Kõigis neis paikades on ilmunud üleval moel mõni erakorraline tunnistus ristilöödud Issandast, seal tunneb inimene, et ta on ennast Maarjale andnud ja usaldanud. Ta tuleb, et olla tema juures, nagu ollakse oma ema juures; ta avab oma südame ja jutustab talle kõik: ta võtab ta vastu oma kotta, see tähendab, et ta lubab tal kõigist oma rasustest osa saada." [5]

Usklikud saavad Maarja juurde sooviga, "tugevdada usku ja leida

vahendeid, mis seda toidaksid ja tugevdaksid. Nad otsivad kiriku sakramente, eelkõige lepitust Jumalaga ja euharistlikku toitu. Ja nad pöörduvad tagasi, täis jõudu ja tänutunnet meie Kuninganna vastu, kes on Jumala Ema ja meie Ema”. [6]

Meil kõigil on olnud võimalik seda kogeda. Kes ei oleks tundnud suuremat Jumalalähedust pärast seda, kui ta Maarjat palve ja meeleparanduse vaimus külastas? Kes ei oleks käega katsuda saanud, kui tõhus on abi otsides Maarja poole pöörduda, et mõne inimese usku uuesti süüdata, aidata teda Jumalale lähemale tulla, et avada nende silmapiir, kes Jumala kutse ja suurejoonelise andumuse vastu tõrguvad? Kristus tahtis, et tema arm Maarja kaudu meieni jõuaks, seepärast ” ei ole ükskõik, kas loobutakse minemast palverännakukohtadesse, mis on tekkinud armastusest oma laste vastu, ei ole ükskõik, kui möödume

Maarja pildist, teda armastusväärselt tervitamata; ei ole ükskõik, kui aeg kulub ilma, et laulaksime Roosipärja armastuslaulu, usu laulu, hinge pulmalaulu, mis viib Maarja kaudu Jeesuse juurde.[7] Me mõtleme muidugi: kuidas võib üks pilk Jumalaemale aidata meid paremaks muutuda? Kuidas ma saan iga Ole tervitatut, *Salvet* või *Regina caelit* keskendunumalt palvetada? Kellega võiksin ma rääkida Maarja armastusest ja armastusest Maarja vastu?

Need ja samuti teised maarjalikud vagaduseharjutused on need, mis annavad maikuule reljeefi ja värvi. Kõige tähtsam on see, et me Pühima Ema juhatatud teel Kristusele lähemale jõuaksime. Iga kohtumine meie Kuningannaga on lõppude lõpuks kutse vaadelda Kristust. Nii ütles Benediktus XVI ühes palverännakupaigas, kus austatakse Neitsi Maarjat. "See kutse muutub

otsiva inimese puhul alati iseenesest palveks, eriti palveks Maarja poole, kes kinkis Ta meile oma lapsena. *Näita meile Jeesust!* Palvetame me täna kogu südamest; sellest tunnist üle olles, sisemiselt Vabastaja palet otsides. *Näita meile Jeesust!* Maarja vastab, näidates meile teda kõigepealt lapsena. Jumal tegi ennast meie pärast väikseks”[8]

Vaadelgem veelkord neid lauseid, mis püha Josemaría möödunud sajandi kolmekümnendatel aastatel kirjutas, tuhandete inimeste aitamiseks, rõõmutee rajamiseks igapäevaellu. ”Kui tahad suur olla, saa väikeseks (...). Selle tee alguses, mille lõpus on kogu Jeesuse pühendatud elu meeletus, on armastus Maarja vastu, armastus täis usaldust. Kas sa tahad Jumalaema armastada? – Siis õpi teda tundma! – Kuidas? – Palveta hästi Meie Armsa Neitsi Roosipärga.”[9]

Tähelepanelik sisemine vaatlus ja Roosipärja saladuste palvetamine toovad meie silme ette kõige tähtsamad momendid Jeesuse ja Maarja elus. See annab meile jõudu teel, mis viib Taevasse ning me muudame suunda, kui see on vajalik ja näitame inimestele, kes on meie kõrval, omapoolset otseteed, mis viib meid lõpuks igavesse õndsusesse. Kui vaatame imestades seda pilti, saame aru, "kuidas inimkond iga *fiatiga* Jumala poole tagasipöördumist alustab ja leiab oma lõppeesmärgi täielikus pühaduse suuruses." [10]

Võiksime hoolitseda ka teiste vagaduseväljenduste eest, mis annavad tunnistust meie armastusest Maarja vastu. Ma mainin veelkord ühte žesti, mis on omane armunutele, mille püha Josemaría kõigile tuntuks tegi: ta soovitas armastusega meie Valitsejanna pilte tervitada. Neid pilte, mida kohtame iga päev tänaval, väljakul, kirikus,

meie toas....vaadata ja seda pilku mõne lühipalvega saata, olgu see meie eriline lapseliku poolehoiu väljendus. Meie Isal oli selline harjumus ja eriliselt tervitas ta Maarja pilte seal, kus ta elas ja töötas. Need olid pojaliku armastuse märgid, milles peegeldus tema hinge sügavaim sisemus. Vastavalt olukorrale olid need pilgud kas valulikud, tänulikud või anuvad, kuid alati kujutasid need endast siirast armastuse väljendust.

Tal oli kombeks alati mapis või kotis üht Jumalaema pilti kanda, nagu tavaliselt kantakse kaasas armsaima inimese fotot, et teda kogu aeg silme ees hoida ja talle armastavaid komplimente lausuda. Ta oli rõõmus, et maailmas on olemas nii palju kujutisi Jumalaemast. "Opus Deis", ütles ta ükskord, "oleme me juba väljendanud armastust meie Valitsejannale. Me oleme kogu maailmas miljoneid pilte üles

riputanud ja kõigil kontinentidel konkreetseid Maarjat puudutavaid vagaduse vorme nõudnud. Euroopas, Aasias, Aafrikas, Ameerikas, Austraalis ja Okeaanias; Ja oleme ka noored sinna juhatanud, täielikus vabaduses. Mitte kunagi ilma vabaduseta! See on siseelu, lihtne ja loomulik. Ma saa elada teisiti, ma pean elama Inimese moodi. Ja Igavese Jumala ees olen ma üks väike olevus, kes ei ole midagi väärt.”[11]

On olemas Psalmi sõnad, mida kasutatakse Jumalaema liturgias. ”Psalmist, kes juba kaugusest näeb seda emalikku sidet Kristuse Ema ja usklike vahel, kuulutab Maarja kohta: ”sinu naeratust otsib õilis rahvas”(Ps 45, 13). Inspireeritud nendest Pühakirja sõnadest, otsitakse ammustest aegadest Armsaima Neitsi naeratust, mida keskaja kunstnikud nii suurepäraselt kujutasid ja esile tuua oskasid. See Maarja naeratus kuulub kõigile; siiski eriliselt suunab

ta selle kannatajatele, et nad selles tröösti ja leevendust leida võiksid. Maarja naeratuse otsimine ei ole mingi vanamoodne sentimentalism; siin on tegemist elava ja sügava inimsuhte väljendusega, mis ühendab meid sellega, kelle Kristus meile Emaks andis.”[12]

Usaldame Neitsi Maarjale kätte kõik inimesed, kes hinge või ihu poolest kannatavad: kes on haiged, kes ennast üksikuna või mahajäetuna tunnevad, kes loodusõnnetuste tõttu või tagakiusamise ja igasuguse vägivalla all kannatavad.... mitte keegi ei või meie palvest välja jääda.

Palvetagem eelkõige Paavsti ja tema palvesoovide eest – ma tuletan seda teile iga kuu meelde, sest see on alati vajalik -, ja nüüd eriti, et tema reis Pühale Maale, mis toimub 8. kuni 15. maini, oleks väga viljakas. Palvetagem ka Prelatuuri usklike eest, kes 23. mail, Kristuse

Taevasseminemise püha eelõhtul,
mida paljudes maades 24. kuupäeval
tähistatakse, preestriks pühitsetakse.
Palugem kuu viimasel päeval,
Nelipühil, Püha Vaimu, et ta kirikule
ja kogu maailmale rikkalikult oma
ande valaks ja kõik südamed kogu
selle armu vastuvõtmiseks ette
valmistaks.

Mõne päeva eest jõudsin tagasi reisilt
Jaapanisse ja Taiwani, kus võisin
jälle kogeda, kuidas Opus Dei vaim
kõigist rahvustest ja kultuuridest
inimestesse oma juuri rajab.

Mõlemal maal tundsin, et te kõik
saatsite mind, ma palvetasin koos
teie kõigiga ja peale selle sain ma
kogeda kaht eriti rõõmustavat hetke.
Ühel külaskäigul Ourasse, Nagasaki
pühamusse, kus selle maa mätreid
austatakse on igaühel rõõmus
mälestus, mida vaatamata tõsistele
usklike tagakiusamistele püsivalt
tunnistatakse. Taipeh´is oli mul
võimalus osaleda ühe puupüsti

inimesi täis oleva kiriku esitlusel ja pühima Sakramendiga õnnistamisel. Me just sisenesime sellesse kirikusse, kus oli Jumalaema kuju ja leidsime ennast selle euharistliku pühitsuse keskel. Mõlemas kohas tuli mulle mõte, et peame tooma Jeesuse ja Maarja maailma kõige kaugematesse nurkadesse. Öelgem koos tänusõnad Pühimale Kolmainsusele, kes on kõige hea allikas ja samuti Maarjale, meie Emale, kelle vahenduse abiga on meil võimalik kõigest armust osa saada. Ja samuti püha Josemaríat – 17. mail on tema õndsakskuulutamise aastapäev – sest ta on olnud täiesti truu Jumala Tööriist ja nii on saanud võimalikuks rikkalik pühaduse, õpetuse ja armastuse külvamine kogu maailmas.

Kogu oma armastusega ma õnnistan teid!

Teie Isa

+ Javier

Rooma, 1. mai, 2009

[1] Benediktus XVI, Jutlus Lourdes´is,
15.9. 2008

[2] Don Alvaro, Kiri 31.5.1987, nr.8

[3] Rm 8, 29

[4] Püha Josemaría, Kristus läheb
mööda, nr.139

[5] Johannes Paulus II, Jutlus
Fatimas, 13.5.1982

[6] Johannes Paulus II, Jutlus
Aparecidas, 4.7.1980

[7] Püha Josemaría ” Pilari Neitsi”,
tekst artiklist ” Libro de Aragón”,
Saragossa 1976

[8] Benediktus XVI, Jutlus Mariazellis,
8.9.2007

[9] Püha Josemaría,” Roosipärg”,
Eessõna

[10] Paulus VI, Apost. artikkel,
”Marialis cultus” 2.2.1974, nr.28

[11] Püha Josemaría, Ühe kohtumise
märkmed, 7.4.1974

[12] Benediktus XVI, Jutlus Lourdes
’is, 15.9.2008

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
et-ee/article/prelaadi-kiri-mai-2009/](https://opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-kiri-mai-2009/)
(11.03.2026)